

З дитинства

Володимир Підпалий

Сиро і сіро. Дим від села.
Похрестовані літаки погрожують бомбами.
Дитинство було.
І війна була
з милицями сусідовими і окопами...
Ранками сонце до школи йшло
(люльку розкурює від небокраю)...
Сидить учителька за обгорілим столом,
буквар, єдиний на школу,
гортає...
В кишенях –
сухі, як патрони, крихти.
“Вив’язав ти рукавиці для армії?”
“Фронтові перемогу кує тил!”
А мати сивіє, сивіє і старіє...
Відвоювався баби Оксани Пилип
(козячі ніжки йому крутитиму!) –
сміялися,
плакали
і самогон пили...
А прийдуть безногі –
їм ноги митимуть?..